

19. november 2025

Den Danske Dyrlægeforenings politik for velfærd i minkbesætninger

Den Danske Dyrlægeforenings (DDD) politikpapirer har til formål at danne grundlag for holdninger, der udtrykkes af repræsentanter for DDD udadtil på foreningens vegne.

Konklusion

De hidtidige produktionsformer indebærer væsentlige dyrevelfærdsmæssige udfordringer og en gennemgribende regulering af lovgivningen er en forudsætning for at DDD kan betragte minkproduktion i Danmark som dyrevelfærdsmæssigt acceptabel.

Hold af mink, skal ske på en måde, der lever op til dyrenes fysiologiske, sundhedsmæssige og adfærdsmæssige behov. DDD finder det nødvendigt, at den nuværende lovgivning skærpes og præciseres med fokus på dyrevelfærd, smittebeskyttelse og inddragelse af dyrlægernes kompetencer. Kun ved at styrke de veterinærfaglige bidrag kan produktionen udvikles på en ansvarlig måde, der både sikrer dyrenes velfærd og samfundets tillid.

Velfærd – definition og tilgang

Velfærd er summen af alle forhold vedrørende sundhed, adfærd og fysiologi. DDD anser velfærd som et overordnet begreb, der forudsætter både sundhedsfremme, sygdomsforebyggelse og opfyldelse af artsspecifikke behov.

Fokusområder

Et særligt vigtigt område for at øge velfærden ved minkproduktion er at tilpasse kravene til opstaldningen generelt og i særdeleshed gruppeindhusning. Praktisk erfaring fra dyrlæger der igennem deres karriere har arbejdet med rådgivning i minkproduktion, påpeger at gruppeindhusning medfører en markant øget risiko for bidskader samt variation i tilvækst og trivsel blandt dyrene. På denne baggrund anbefaler DDD, at gruppeindhusning udfases til fordel for opstaldningsformer, der understøtter dyrenes naturlige behov og reducerer risikoen for velfærdsproblemer. DDD mener at regler om opstaldningsformer skal udarbejdes af dyrlæger med afsæt i minks naturlige behov og ikke af minkavlernes egen brancheorganisation.

Et andet nøgleområde der bør øges fokus på, er personalets kompetencer og forudsætninger. Overvågning af store populationer af dyr i en nicheproduktion som minkavl rummer særlige udfordringer, ikke mindst når der forekommer sprog- og kulturbarrierer blandt de ansatte. DDD finder det derfor nødvendigt, at der stilles krav om obligatorisk uddannelse i dyrevelfærd, sygdomshåndtering og biosikkerhed. Hertil kommer et behov for udvikling af kompetencegivende efteruddannelse, så personalet kan følge med den faglige udvikling. DDD mener at praktiserende dyrlæger vil kunne forestå denne uddannelse igennem en kursusrække der består af en blanding af teori og praksis.

Dyrevelfærden udfordres yderligere af risikoen for udvikling af stereotyp adfærd, aggression og bidskader, særligt i perioder med slankning. Slankning som begreb skal defineres, der må ikke være tale om sultning af dyrene. DDD mener at der behov for fastsættelse af nationale vejledninger og protokoller, herunder vægtskurver og retningslinjer for vejehold, så avlerne har konkrete redskaber til korrekt håndtering af slankning og undgå sultning. DDD mener at vejledningerne skal udarbejdes af dyrlæger og ikke af minkavlernes egen brancheorganisation.

DDD mener, at systematisk overvågning og registrering af velfærdsparametre bør være obligatorisk og skal gennemgås ved sundhedsrådgivningsbesøgene i besætningen.

Forebyggelse og håndtering af smitsomme sygdomme er et andet centralt område. Det er velkendt, at almindelige sygdomme som hvalpesyge, virus-enteritis og pseudomonas-lungebetændelse jævnligt optræder i minkpopulationer, men i dag mangler dyrlæger adgang til både diagnostiske faciliteter og vacciner. DDD finder det uholdbart, at dyrlæger pålægges et medansvar for dyrenes sundhed uden de nødvendige værktøjer til at løfte det. Det er derfor nødvendigt at etablere og vedligeholde diagnostiske muligheder, samt at sikre adgang til vacciner mod de mest almindeligt forekommende sygdomme.

For foderbårne lidelser som clostridium botulinum skal der enten være mulighed for at sikre foderkvaliteten på en systematisk måde eller for at vaccinere dyrene.

Dyrlægens rolle

Dyrlæger skal inddrages aktivt i både udformningen, implementeringen og evalueringen af lovgivning om mink. Dyrlægernes kompetencer er nødvendige for at vurdere velfærd, smittebeskyttelse og produktionsudfordringer, og de bør have en central funktion i rådgivning, kontrol og tilsyn. Samtidig må det anerkendes, at medansvar for sundheden kun kan pålægges dyrlæger, hvis der samtidig stilles de diagnostiske og forebyggende redskaber til rådighed.

DDD ser sig som den naturlige samarbejdspartner i forbindelse med udpegning af dyrlæger til arbejdet med at udvikle og revidere regler, vejledninger og protokoller for minkerhvervet.